

Dato: 3. september 2013

Udvalget for Landdistrikter og Øer

Ministeren for by, bolig og landdistrikters besvarelse af spørgsmål nr. 203 ULØ, alm. del. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Erling Bonnesen (V)

Spørgsmål nr. 203:

SPAR-købmandsparret i Gudme på Sydfyn, der har en sund forretning med let stigende omsætning, oplever at det er umuligt at få kreditforeningslån bl.a. til generationsskifte. Ministeren bedes generelt undersøge og redegøre for, om kreditforeningerne har vedtaget et princip eller har interne regler, vejledninger eller lignende, om at man som kreditforening ikke vil låne penge til købmandsforretninger og lokale butikker, herunder dagligvarebutikker i landdistrikterne og mindre byer.

Svar:

Jeg følger udviklingen på området meget tæt og er opmærksom på de sager, som har været omtalt hen over sommeren. Jeg har ligeledes været i dialog med netop købmandsparret fra Gudme samt formanden for landsforeningen Landsbyerne i Danmark om problemstillingen. Derudover har jeg afholdt møde med både Realkreditrådet og Realkreditforeningen om deres arbejde med kreditgivning til landdistrikterne. Her var der en fælles forståelse for vigtigheden af, at den enkelte ejendom skal kreditvurderes konkret og ikke ud fra overordnede erhvervsmæssige og geografiske hensyn.

Erhvervs- og Vækstministeriet har oplyst, at der ikke findes en forpligtelse for institutter til at låne penge til forbrugere på bestemte vilkår eller til at tage udgangspunkt i et bestemt rådighedsbeløb, når de kreditvurderer deres kunder. Det er således op til institutterne selv at vurdere, om de vil udlåne penge til deres kunder, samt hvordan de foretager deres kreditvurdering.

Det fremgår dog af bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder, at et institut i forbindelse med rådgivning af sine kunder skal anmode kunden om at oplyse om sin økonomiske situation samt formålet med at få ydelsen leveret. Endvidere følger det af lovgivningen, at en kreditgiver inden kreditaftalens indgåelse skal vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Det er samtidig vigtigt at bemærke, at lov om realkreditlån og realkreditobligationer stiller krav om, at et realkreditlån højst må ydes med pant inden for 80 pct. af den faste ejendoms værdi. For visse ejendomstyper gælder lavere maksimale belåningsgrænser. Ved vurdering af anmodninger om lån til

fast ejendom indgår der en vurdering af, hvor let det vil være at afhænde den faste ejendom, hvis det måtte blive nødvendigt i forbindelse med låntagers misligholdelse af lånet. Denne vurdering vil have indflydelse på, i hvilket omfang et realkreditinstitut vil være indstillet på at belåne den faste ejendom.

Med venlig hilsen

Carsten Hansen